

Погана кров

КУПИТИ

Про книгу

Джастін Стоун - успішна адвокатка, на яку чекає чудова кар'єра. Вона з нетерпінням готується до першого судового процесу у справі про подвійне вбивство. От лише в теці з матеріалами справи Джастін впізнає обличчя свого шкільного кохання, Джейка Рейнольдза. Вони зростали в одному містечку, з якого Джастін втекла, аби ніколи туди не повернутися. Та розслідування приводить її саме сюди.

Світ Джастін перевертається з ніг на голову, адже таємниці її власної родини починають впливати на поверхню. Хтось дуже не хоче, щоб судовий процес Джастін мав успіх. Руки її близьких, схоже, забруднені кров'ю. Так само, як і самої Джастін.

Моїм батькам, Волу та Берні, які навчили мене
що, мрії ніколи не бувають занадто великими.

Розділ перший

Мені було сім, коли я дізналася, що алоє вера — найкращий засіб від опіків. Я спостерігала за мамою крізь відчинені двері кухні, поки вона розрізала рослину навпіл, вишкрібала м'якоть і прикладала до передпліччя. Її опік загоювався майже три тижні, після чого набув хворобливого жовтого кольору посередині, а тоді залишився ідеальний круглий шрам, який я помічала щоліта опісля. Я ніколи не згадувала про нього, бо тоді швидко втекла, коли мама відвернулася від кухонної стільниці.

Ось чому я впевнена, що підсудний бреше про опік. Занотовую це й передаю Чарльзові Коулу, який зараз у процесі перехресного допиту. Він зиркає спершу на папір, а тоді на мене. Помічаю, що він збентежений, але все ж довіряє мені. Я його майбутня зірка, тому, лише мить повагавшись, він жестом показує мені встати й іде назад до прокурорського столу.

Він передає мені слово на нашому етапі засідання.

— Містере Джексон, — посміхаюся підсудному, хоча й зовсім неприязно. Я — вовчиця в баристерській мантії. — Хотіла б підсумувати інформацію, яку ви надали суду, — та вказую на присяжних, щоб вони точно зрозуміли, що я от-от викрию його брехню. Хочу, щоб вони сприймали це як особисте. — Двадцять другого листопада минулого року, увійшовши до будинку Пітера Тейлора, чи очікували ви, що він буде вдома?

— Не очікував, — він хитає головою, і я розумію, що підсудний навіть не здогадується, до чого я веду. Думає, що я розгубилася і намагаюся виграти час.

— Чи можете ще раз розповісти суду, що трапилося, коли ви натрапили на Пітера вдома, й він застав вас на своїй кухні?

— Так, — чоловік знизав плечима. — Він напав на мене.

— Опишіть, будь ласка, цей напад для суду.

— Він повалив мене на підлогу, ми трохи поборюкалися, він хотів зловити мене за шию, але я зміг вирватися. Хотів піти, був спиною до нього, а він, певне, схопив праску з дошки, що стояла збоку. Тоді я відчув пекучий біль у лівому плечі.

— Він обпік вас праскою?

— Так.

— Але не вдарив нею? Це важкий предмет. — Я побачила, як перед відповіддю його погляд метнувся до баристерки, Роуз Баллард. Вона не підготувала його до такого допиту.

— Ну, на той момент він уже був досить далеко від мене. Я хотів утекти. Думаю, він замахнувся, і мене зачепило.

— І що трапилося далі?

— Я різко розвернувся. Тоді він уже стояв набагато ближче і замахнувся праскою, ніби збирався знову мене нею вдарити.

— Можете сказати, що було у вас на думці, коли ви усвідомили, що він обпик вас і досі тримав праску?

— Я подумав, що він мене вб'є, — підсудний поглянув на присяжних із жалісливим виглядом. Та він не розуміє, що дав мені ідеальну відповідь.

— А як саме ви на це зреагували?

— Вдарив його ножем.

— Скільки разів?

— П'ять. То була самооборона.

Я роблю паузу, даючи всім можливість усвідомити його слова. Не один раз, а п'ять.

— Гаразд. Ви можете підтвердити, що вдарили містера Тейлора з метою самозахисту, адже він обпик вас праскою?

— Так і було. Я стояв до нього спиною і збирався йти. Кажу вам, він сам напав.

Я намагаюся не посміхатися, ще не викриваю свої козири.

— Ви зазнали травм унаслідок нападу містера Тейлора?

— Ми вже це проходили, — зітхає він, явно втомлений моїм допитом. Добре. Що в більшому люди відчаї, то частіше помиляються. Я його виснажу.

— Проявіть терпіння, — кажу я з театральним жестом, чим смішу кількох присяжних.

— У мене є шрам ззаду на плечі.

— І цей шрам був там, коли поліція заарештувала вас за тиждень після вбивства Пітера Тейлора на його ж кухні. Правильно?

— Так. У них там є фотки і таке інше. Я не брешу, — Я піднімаю брову — він почав пітніти.

— Тож ви отримали достатньо серйозний опік, щоб залишився шрам. І опік загоївся вже за тиждень після завдання шкоди, а під час вашого арешту поліція зробила знімки тієї ділянки, показані на суді?

— Ем-м...

— Будь ласка, дайте відповідь на запитання. Просте так чи ні.

— Так.

— Ви ходили на огляд лікаря чи одержували медичну допомогу за час між завданням опіку та вашим арештом, тобто всього лише за тиждень? Ви гуглили, як лікувати опік? Робили щось, щоб він краще загоївся?

— Не можу згадати нічого такого.

— Річ у тім, містере Джексон, що опік другого ступеня, який ви мали б отримати для показаного на знімках шраму, потребує принаймні двох-трьох тижнів на загоєння, і це за умови використання найдієвіших ліків.

— Ну, не в моєму випадку, — натужно відказав він, а його жалісливий погляд перетворився на більш загрозливий. Ось так, я тебе розкусила. В мені бурлить адреналін. Це відчуття п'янить.

— Хочу сказати, опіку на вашому плечі таки знадобилися звичні два-три тижні, щоб зарубцюватися. Він не міг бути завданим під час ймовірного нападу на вас містера Тейлора. Це сталося до того, як ви зайшли в будинок, інакше на момент арешту у вас досі була б відкрита рана. Тож що б не спричинило появу вашого шраму, це мало трапитися принаймні — ще раз повторюю, принаймні, — за тиждень до інциденту, через який ви наразі перебуваєте в суді. А оскільки цей шрам є єдиним пораненням, яке, з ваших слів, завдав містер Тейлор, я вважаю, що жертва взагалі не нападала, а ви безпідставно вбили чоловіка в його ж домі. І головне: вбили не захищаючись, а просто тому, що могли.

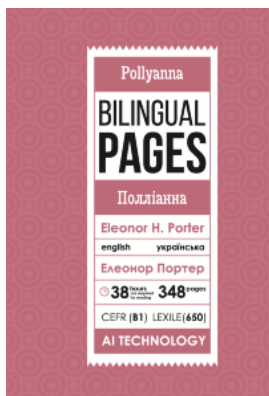
Він нічого не каже, просто витріщається, як олень у світлі фар.

— Містере Джексон, — підвищую голос, — я маю рацію? Ви отримали опік до тієї ночі?

Я спостерігаю за тим, як він проводить долонями по обличчю, залишаючи червоні сліди від пальців на щоках. Він розколюється.

Ми виграємо.

Рекомендована література

[Pollyanna / Полліанна](#)

[Убий мене ніжно](#)

[Пациентка Х, або Жінка з палати №9](#)

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ